

Ma ei läinud mitte häämeelega suurtes seltsfondades, sest et ma hirmus arg olin. Aga mis ei tee inimene kõit ära, et aga ühele neiuksesele meeldida!

Ma panin enesele toredad pühapäewariided selga ja eh-tisin end üleüldse nagu peigmes-inimene lunagi.

Kui ma aga oma tulewase äiataadi maja ette jõudsin, põksus mu süda kange hirmu pärast nii waljusti, nagu oleks mu rinnus kümme seppa tööl olnud.

„Ah“, mõitlesin ma, „kui saäl kedagi wõdrast ei oleks — oh, kui lõik juba mööda oleks!“

Ünnes leidsin ma oma äiataadi üfipäiniks. Ta kirjutas oma toas üht rehnungi.

„Teie tulete wähe hilja, herra Aru,“ sõnas ta.

Ma tegin sada kraapjalga pahemale ja paremale poole ja naersin ahastuse pärast, et lahet nagu teha, kuna suur seltsfond wõdraid mu pääajus tuhatnelja leeru läis. „Ah, kui wõdraid ei oleks!“ ohkasin ma.

Wahetajal oli äiataat rehnungi walmis saanud ja otsis liiwatopsi. Häätahhlikelt tahtsin ma teda filmapill aidata, kargasin püsti, wõtsin aga õnnetul kombel liiwatopsi asemel tinditopsi ja walasin walmistkirjutatud rehnun-gile selga. Mineistus lippus mulle efsitust märgates kallale. Selles segaduses ja rutus tõmbasin ma taskust oma lumt-walge taskurätiku ja hakkasin sellega lauda puhastama.

„Kolmalkümmend, mis Te' teete, herra Aru!“ hüüdis äiataat naerdes, lükkas mind mu musta rätikuga ee-male ja seadis kõit jälle korda. Siis saatis ta mind saali, kus terve seltsfond juba koos oli.

Ma läksin talle järele, aga mu süda oli täis ära-ütlemata kohmetust, mis aga weel suuremaks läks, kui

maha waadates oma pütsisääre pääl suure wärske tindi-pleti nägin olewat. „Taewas, halasta!“ ohkasin ma. „Mis saawad teised minust arwama?“

Saali uks läheb lahti, ma tahan end siige wiisakaks teha, astun ruttu üle läwe jisse, kumardan pahemale ja pahemale poole ja teen kraapjalgasid, mis kanged fondid aga lubawad, ei näe aga hirmu ja kohmetuse pärast sugugi, et just minu ees üks tüdruk seisab, kes parajasti üht pasteeti lauale wiib. Mu filmad on sirjud ja ma kumardan edasi. Kumardades lõõn ma pääga tüdrufule selga, nii et tallis pasteed lopesti! taldriku päält pörandale lendab, ja ise kumardan ma illa edasi. Mul oli, nagu seisaks ma labin-gisse minemisets walmis olewa waentase wäe ees, kuna lülm bigi mu otsaesist kattis.

Kuda wõdrastele minu kumardused meeldiswad ja luda nad wastaswad, ei tea ma, sest üles waadata ma ei julgenud, waid kumardasin illa edasi, kuni üks uus õn-netus mu auupakkumistele piiri pani. Ma olin nimelt ku-mardades oma jalgadega maakoolewa talli pasteedi juurde jõudnud, mida tüdruk, kes ära oli ehmatanud, weel mitte ei olnud üles wõtnud.

Korraga tunnen ma, et mul midagi jala all on; näha ma enam ei wõinud, sest et mu filmad hirmu pärast sirjud oliwad. Mu jalg libiseb alt ära ja ma langen, nii pikk kui ma olen, plauhti! pörandale pikali. Suuresolejate nae-rulaja wõite enesele ise mõelda!

Kustudes liiskusin ma enesega ühes ta tats tooli taasa, millest ma kinni haarda tahtsin, pääle selle weel ühe noore preili, kes teise tooli pääl wagusasti istus. Ja — tulla taewas! — nimelt Maali oli see!